

DIUMENGE DE RAMS

Catedral de Vic, 25-3-2018

BENEDICCIÓ DELS RAMS

Un any més, heu vingut a la plaça de la Catedral amb palmes i rams a les mans. I ho feu per seguir una tradició ben cristiana. Avui és Diumenge de Rams i per tot el món nens i nenes, joves i grans també fan el mateix que nosaltres: anar a les places i a les esglésies per recordar l'entrada de Jesús a Jerusalem, la seva ciutat.

Hem escoltat com va entrar Jesús a Jerusalem. Ho va fer muntat en un cavall com un guerrer? No. Ho va fer muntat en un camell com un comerciant? No. Jesús va entrar humilment, muntat en un pollí d'ase. I és que Jesús no és un rei per a posar impostos ni per a tenir exercits armats i fer guerres contra els seus enemics. Però sí que va entrar de manera solemne, amb les persones que l'acullen i l'aclamen. És que ell és el Messies, és el Rei que vol regnar en els cors de tots els homes, perquè sap que solament si ell regna en el cor dels homes, aquests tenen l'autèntica llibertat, l'autèntica vida. Si Jesús no és present en el centre del cor d'una persona, la buidor, la tristesa, l'aïllament se n'apoderen. Qui es troba amb Jesús, qui es deixa trobar per ell experimenta com l'alegria de l'evangeli es fa present en el seu cor. Una alegria que ningú no ens podrà prendre mai.

Però no tinguis por. Jesús, tot i ser el Rei dels nostres cors, no s'imposa ni amb la força d'un guerrer ni amb l'astúcia del qui vol vendre. Ell continua essent el qui entra a Jerusalem, muntat en un pollí d'ase, i el qui mor en la creu. L'únic que Jesús ens ofereix és el seu amor misericordiós a mans plenes. Ell no s'imposa, sinó que truca a la porta de la nostra llibertat, de manera clara, convidant-nos a decidir-nos per ell. Sí, ell, una vegada més, aquesta Setmana Santa ens tornar a dir ben suament, amb aquella veu que no s'imposa però que arriba al més pregon del nostre cor: «Jo t'estimo. He donat la meva vida per salvar-te. I ara sóc a la porta del teu cor, viu i ressuscitat, per tal que em deixis entrar. Si m'obres, el meu amor t'omplirà el teu cor de l'alegria que mai no s'acaba.»

Fem avui nosaltres com els qui van protagonitzar el primer Diumenge de Rams. Uns van guarnir el pollí d'ase amb els seus mantells. D'altres amb els seus mantells guarniren el camí per on passava Jesús. Altres ho feien amb ramatge que havien collit en els camps. Nosaltres volem que del nostre cor en aquest dies sants siguin arrencades totes aquelles coses que ens fan indiferents a Déu i als altres. Un cor obert a Jesús és un cor ben obert als nostres germans. Que no ens venci mai la indiferència! Que tinguem un cor ben obert a tots, especialment als petits i als malalts, als qui estan sols.

Tots, però, van tributar a Jesús el seu reconeixement amb la boca, amb la veu. I no ho feren d'amagatotis i de pressa, sinó amb un clam immens, perquè ressonés per tota la ciutat de Jerusalem. Ells cridaven ben fort: «Hosanna!

Beneït el qui ve en nom del Senyor! Hosanna a dalt del cel!» També nosaltres amb la nostra presència, amb els rams i les palmes a les mans, fem avui expressió que Jesús és el nostre Rei, el qui ve a salvar-nos. Ell entra a Jerusalem a morir per nosaltres i per tots els homes. Per això també l'aclamem...

Acompanyem Jesús amb els nostres rams i les nostres palmes i fem la processó, tot entrant a la catedral, on celebrarem la missa. La passió del Senyor serà el relat que escoltarem. Un relat sempre colpidor i esperançador. Crist s'ofereix una vegada més per nosaltres i ens dóna el seu amor misericordiós en cada celebració de la missa.

MISSA DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

Acabem d'escoltar, amb devoció i amb un cor ple d'amor a Jesús, el relat de la seva passió i mort segons l'evangelista sant Marc. I, com sempre, ens colpeix el cor. Les preguntes que neixen en el nostre cor, com també en el cor dels primers cristians, són: Per què Jesús havia de sofrir i de morir? Per què la salvació dels homes havia de realitzar-se per aquest camí de sofriment? I aquestes preguntes són encara més evidents quan hom ho mira des de l'afirmació clara: el qui sofreix i mor és el Fill de Déu.

Certament que Crist crucificat és una pedra d'ensopec per a molts. I, de fet, hi ha molt d'odi a aquesta expressió cristiana. La creu és arrencada de molts llocs. La creu va desapareixent de les nostres llars i les nostres institucions. Crist crucificat continua essent, com deia sant Pau als cristians de Corint en una de les seves cartes, una niciesa i un escàndol. Però, si ho mirem ben bé —i això sí que ens ha de preocupar molt— descobrirem que avui hi ha moltes, moltes persones, sobretot infants i joves, que no coneixen la creu de Crist. En aquest país nostre de clares arrels cristianes hi ha molts infants i joves que no han escoltat mai el relat de la passió del Senyor.

Nosaltres, però, ho hem pogut viure. En el marc de la celebració cristiana, en què és Crist mateix qui ens parla, hem escoltat com havien decidit matar Jesús, com un dels seus deixebles el traïx per trenta monedes de plata. Però, tot i això, Jesús continua fidel a la seva obra i, en el marc del sopar pasqual, deixa el memorial de la seva mort i resurrecció, el sagrament del seu Cos i la seva Sang. Jesús va a la seva passió, després d'haver pregat, d'haver parlat amb el seu Pare, dient-li: *Abba, a vós tot us és possible, allunyeu de mi aquest calze. Però que no es faci el que jo vull, sinó el que vós voleu.* I la seva passió és la de ser traït per un dels seus, de ser abandonat per tots els seus deixebles, de ser condemnat a mort, ser bufetejat i escopit, ser portat davant el governador de l'imperi romà, i, després de ser menyspreat, assotat i coronat d'espines, ser condemnat a mort, havent de portar-se ell mateix la creu fins al lloc de l'execució. Despultat, fou clavat a la creu. L'insultaven i es burlaven d'ell. A mitja tarda d'aquell divendres, el divendres més sant de tota la història humana, va cridar amb totes les forces, amb unes paraules que encara

ressonen en el cor de la humanitat i en el cor de Déu mateix: «Elohi, Elohi, ¿lamà sabactani?» I havent llançant un gran crit va morir.

Per què? Per què el Fill de Déu havia de morir d'aquesta manera? Solament des de la fe, des d'un cor il·luminat per l'Esperit Sant podem trobar una llum que ens ajudi a entrar en el misteri dels misteris. Realment els cristians som els homes que ho fem ben difícil, això de creure, als qui no pensen com nosaltres. En veritat ja és una valentia, enmig del nostre món, creure que Déu existeix. I afirmar que Déu s'ha fet un de nosaltres, encara és més agosarat. Però dir que el Fill de Déu, Déu omnipotent i etern, ha mort per la nostra salvació...; això és ben difícil de copsar per a un món a qui costa d'entendre el que hi ha més enllà del que veiem i entenem; un món a qui costa de reconèixer el pecat i les seves conseqüències; un món que fuig del sofriment i del sacrifici, de la donació i de l'amor per sempre.

Però en aquest món en què, tot i la seva manera de pensar i de viure, les persones experimenten la buidor i el sense sentit en el seu cor; en aquest món en què, tot i el desig de pau, les llibertats d'uns i altres xoquen i fan sofrir; en aquest món de benestar en què massa amors es trenquen per no-res; en aquest món, com en tots i sempre, en què el sofriment i la mort, tard o d'hora, truquen a la porta de les persones i les famílies...; en aquest món nostre els cristians no tenim res més que Crist, i Crist crucificat, escàndol i niciesa per a molts; però, per als qui hem rebut el do de la fe, Crist crucificat és saviesa i poder de Déu: la saviesa de trobar la llum en la foscor de les tenebres del món i el poder alliberador del pecat i de la mort. Que en tenim, de sort, els cristians! En Jesús, mort i ressuscitat, tenim la llum i la llibertat.

En la passió i mort de la creu nosaltres veiem l'obediència amorosa del Fill a la voluntat del Pare. *Déu ha estimat tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna* (Jn 3,16), ens diu el mateix Jesús en l'evangeli de Joan. La creu de Crist és expressió de dues realitats fonamentals per a tota persona i per a tot el món: l'obediència i l'amor. Obediència a la voluntat de Déu —*Cal obeir Déu abans que els homes* (Ac 5,9), digué sant Pere davant el Sanedrí— i amor a Déu i als altres, sense cap distinció —«*Estima el Senyor el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tot el pensament.*» *Aquest manament és el més gran i el primer. El segon li és semblant: «Estima els altres com a tu mateix»* (Mt 22,37-39), va respondre Jesús a aquell mestre de la Llei que li va demanar quin era el més gran dels manaments.

El món dona voltes. La història de la humanitat és un continu, com diu l'Eclesiastès, plantar i collir, enrunar i construir, guardar i llençar, esquinçar i collir (cf. 3,1-7). Els homes i les cultures poden estar d'esquena o de cara a la creu de Crist, tenir-la present o ser-hi indiferents, estimar-la o odiar-la. Hi ha uns temps per a cada cosa, tant en les persones com en els corrents dominants de pensament. Però, mentre el món dona voltes, la creu sempre roman en el seu lloc; que no és cap altre que el de l'oferiment de pau i d'amor al cor de les persones i dels pobles. I aquesta pau solament és possible en l'escolta obedient

de Déu i en un cor magnànim, gran, capaç d'estimar Déu sobre tota cosa i d'estimar a l'altre, més enllà de les diferències i dels sentiments que ell faci néixer en el meu cor. Aquests són els fruits de la passió i mort de Crist.

Mirem, doncs, sense cap recança, la creu de Crist en aquesta Setmana Santa. Escoltem com ella ens parla per tal de portar-nos per camins de més i més amor. Hi hagi el que hi hagi en el nostre cor de pecat, de desamor, de mentida, no tinguem por de mirar la creu de Crist, perquè si ho fem escoltarem en el més pregon del nostre ésser el seu silenci eloqüent i, d'aquesta manera, experimentarem la força de la misericòrdia alliberadora, que ens donarà el que ningú no pot donar: un cor magnànim. Un cor tan necessari en aquests moments de la nostra societat, en aquests moments del nostre país.